

[Justitsministeren.]

tilladelse til et citat nu og senere. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) udtalte på sp. 3223 følgende:

„Vi forlanger, at politiet skal være orienteret om bevægelser, der foregår i samfundslivet, så at uroligheder og planlagte angreb mod samfundslivets lovlige funktioner kan afsvækkes i tide. Derfor er underretningstjenesten for politiet nødvendig, når det skal løse sin opgave“.

Enhver er klar over, at politiet har den opgave at foretage efterforskning i anledning af allerede begåede forbrydelser, men det ærede medlem har, forekommer det mig, ved den udtalelse, jeg her har citeret, på udmærket måde begrundet efterretningstjenestens nødvendighed for den opgave af forebyggende karakter, som politiet også har. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) nævnte senere i sit indlæg, at der jo i 1930'erne virkelig var — jeg citerer igen —

„en risiko for, at der ville blive løbet storm mod det demokratiske samfund, og med det rygstød, som urostifterne her i landet havde i bevægelser udefra, var det en nødvendig politiopgave at følge bevægelserne og holde os underrettet om, hvad der var i gære, for at man i tide kunne træffe nødvendige forholdsregler derimod“.

Videre advarede det ærede medlem imod, at man lullede sig til ro med, at vi nu var vendt tilbage til de helt gamle normale fredelige tilstande.

Udviklingen, siden denne debat fandt sted i marts 1947, har jo vist, at denne advarsel var på sin plads. Andre ærede medlemmer udtalte sig på tilsvarende måde, således det ærede medlem hr. Hans Hækkerup på sp. 3219, det daværende ærede medlem hr. Christmas Møller på sp. 3222 og det ærede medlem hr. Viggo Starcke på sp. 3226. Jeg tør derfor formentlig gå ud fra, at et overvejende flertal i denne sal erkendte nødvendigheden af en efterretningstjeneste. Men gør man det, må man også affinde sig med, at efterretningstjenesten udfører sit arbejde på en sådan måde, at den kan løse sin opgave.

Jeg kommer her til det, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen kalder de hemmelige kartoteker. Det er ingen hemmelighed, at politiet arbejder med kartoteker, og det er en selvfølge, at efterretningspolitiets opgave i særlig høj grad gør det nødven-

digt at registrere de oplysninger, man har tilvejebragt, for at kunne finde dem igen. Registreringen adskiller sig i denne henseende forsåvidt ikke fra den, der finder sted i et ministerium, der jo også skal kunne finde frem til de sager, man har behandlet, eller fra den registrering, jeg formoder finder sted på i hvert fald større bladredaktioner, hvor man også søger at tilrettelægge sit arkiv således, at man kan se, hvad der er oplyst om et bestemt emne og en bestemt bevægelse, og hvad den og den bestemte person er med i og har talt og skrevet. Derimod er det selvfølgelig rigtigt, at der ikke er offentlig adgang til politiets registreringer eller arkiv. Det ville ikke være foreneligt med politiets efterforskningsopgave. Det er ligeledes klart, at der gælder ganske bestemte og meget snævre regler for, hvem og til hvilke formål der kan gives oplysninger.

Også ved andet politimæssigt efterforskningsarbejde end det, som er efterretningstjenestens, betjener man sig og må man betjene sig af arbejdskartoteker, ellers er efterforskningsarbejdet ikke muligt. Arbejder politiet med en stor og alvorlig straffesag, f. eks. en brandstiftelsessag, foretages der regelmæssigt en mængde afhøringer. De må registreres og indgå i et arbejdskartotek, hvis det skal være muligt at holde styr på og have oversigt over rapporterne. Man arbejder også med kartoteker over folk, som det af en eller anden grund, f. eks. en tidligere sigtelse eller oplysning om mistænkelig adfærd, kan være nødvendigt at have opmærksomheden rettet på, hvis der begås en forbrydelse af en bestemt kategori. Sådanne kartoteker må efterretningstjenesten også arbejde med, forsåvidt angår personer, der er grund til at have opmærksomheden henvendt på, når det gælder at efterforske eller forebygge de forbrydelser, der omtales i straffelovens kapitler 12 og 13, som disse nu er affattet.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Johs. Christiansen i, at det ikke er gjort strafbart og ikke burde gøres strafbart blot at være medlem af et parti, der under krig eller besættelse samarbejder med fjenden, men det ærede medlem synes at overse, at der ikke heraf kan sluttes, at politiet ikke må og ikke bør have sin opmærksomhed særlig rettet mod medlemmer af et parti, der kan tænkes i en given situation at ville yde sådant samarbejde, med